

Sygn. akt XI W 9997/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Szczęsna, Karolina Kowalczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego J. K. i E. K.

Przy udziale oskarżycieli posiłkowych J. B. i P. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18 czerwca 2015 roku, 29 lipca 2015 roku, 09 września 2015 roku oraz 22 października 2015 roku w W.

sprawy **A. C.**

syna H. i S. z domu G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 06 maja 2014 r., około godziny 11:55 w W. na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 22 ust. 1 PoRD przez to, że kierując samochodem marki P. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki S. nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r poz. 1137, ze zm.),

2. w miejscu i czasie jak w pkt 1 naruszył zasady określone w art. 4 ust. 1 Ustawy o kierujących pojazdami w ten sposób, że kierował samochodem marki P. nr rej. (...) nie posiadając wymaganego do tego uprawnienia

tj. o czyn z art. 94 § 1 kw w związku z art. 4 ust. 1 Ustawy o kierujących pojazdem (Dz. U. z dn. 5 stycznia 2011 Nr 30 poz. 151 z późn. zm.)

orzeka

I. obwinionego **A. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: w punkcie 1 - stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw, w punkcie 2 – stanowiącego wykroczenie z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie ww. przepisów skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1.500 (tysiąc pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 12 (dwanaście) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw nakłada na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, 627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9997/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 maja 2014 roku około godz. 11:55 w W. P. B.

kierował samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Pasażerką samochodu była jego córka J. B., która siedziała na tylnym fotelu, za kierowcą. P. B. jechał ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) z prędkością około 20 km/h, gdyż szukał miejsca do zaparkowania samochodu. W tym samym czasie ul. (...), w tym samym kierunku, poruszał się z dużą prędkością samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym (...) A. C..

Na wysokości postoju dla taksówek przy ul. (...) rozpoczął manewr wyprzedzania P. B. kierującego samochodem marki S.. Podczas wykonywania tego manewru nie zachował należytej odległości od wymijanego samochodu marki S. i uderzył prawym bokiem kierowanego przez siebie samochodu w lewy błotnik samochodu marki S. kierowanego przez P. B.. A. C. zatrzymał się w połowie skrzyżowania i cofnął swój samochód. Następnie oświadczył P. B., że to nie on jest winnym kolizji, musi odwieźć córkę do szkoły ale za 10 minut wróci. A. C. wrócił na miejsce zdarzenia po około 10 minutach. P. B. zadzwonił w tym czasie na Policję zgłaszając zdarzenie. Podczas oczekiwania na przyjazd Policji A. C. podał P. B. swój numer telefonu i oświadczył, że musi zawieźć drugą córkę do lekarza i wróci za ok. 20 minut. A. C. nie wrócił na miejsce zdarzenia i nie odbierał telefonu, na który trzykrotnie dzwonił P. B. w obecności funkcjonariuszy Policji.

W wyniku zdarzenia w samochodzie marki S. powstały następujące uszkodzenia: rozbity lewy przedni kierunkowskaz, porysowany i zdeformowany zderzak przedni w części bocznej lewej, porysowany lewy przedni błotnik w części środkowej oraz otarcia na zewnętrznej części opony lewej przedniej.

Przedmiotowe zdarzenie nie zostało zarejestrowane przez kamery monitoringu miejskiego umieszczone na skrzyżowaniu ulic (...).

W dniu zdarzenia A. C. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami z uwagi na cofnięcie tych uprawnień decyzją Prezydenta (...) W. z dnia 20 stycznia 2009 roku do czasu uzyskania pozytywnej oceny z egzaminu państwowego składającego się z części teoretycznej i praktycznej.

W momencie zdarzenia P. B. był trzeźwy.

W dniu 26 czerwca 2014 roku A. C. zadzwonił do Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji. W rozmowie telefonicznej z funkcjonariuszem K. S. powiedział, że kojarzy zdarzenie z ul. (...) i to on kierował wówczas samochodem marki P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadka P. B. (k. 24v-25, 120-120v);
- zeznań świadka J. B. (k. 28v-29, 120v);
- zeznań świadka K. S. (k. 190-191);
- notatki urzędowej (k. 1-2);

- szkicu miejsca wypadku (k. 3);
- protokołu oględzin (k. 4);
- protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5);
- szkicu sytuacyjnego (k. 27);
- notatki urzędowej (k. 38);
- akt szkodowych na płycie CD (k. 106, 108);
- nagrania z monitoringu (k. 22);
- danych z rejestru ukaranych za wykroczenia (k. 58 – 60);
- pisma (k. 102);
- informacji z Cepik (k. 125-129);
- pisma z Urzędu (...). W. (k. 133-134).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków P. B. i J. B.. Powyższe zeznania są spójne, logiczne, rzeczowe oraz korespondują ze sobą. Zeznania świadków złożone przed Sądem są tożsame z zeznaniami złożonymi w postępowaniu wyjaśniającym. W ocenie Sądu zeznania te są konsekwentne i przedstawiają przebieg zdarzenia w sposób obiektywny, bez nadmiernego obciążania obwinionego. Zdaniem Sądu świadkowie, jako bezpośredni uczestnicy zdarzenia z dnia 06 maja 2014 roku, przedstawili jedynie te fakty, które rzeczywiście miały miejsce. Za wiarygodnością zeznań świadków dodatkowo przemawia fakt, że to P. B. zadzwonił na Policję po zaistnieniu kolizji i oczekiwał na miejscu zdarzenia na przyjazd funkcjonariuszy. Zeznania wskazanych świadków stanowiły dla Sądu główną podstawę dla dokonywania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zeznania świadków P. B. i J. B. znajdują również potwierdzenie w zeznaniach świadka K. S.. Obwiniony w rozmowie telefonicznej ze świadkiem K. S. przyznał, że to on kierował samochodem marki P. na ul. (...) w dniu 06 maja 2014 roku.

Sąd uznał również za wiarygodne w całości zeznania świadka K. S.. Na podstawie zeznań tego świadka Sąd ustalił, że to obwiniony A. C. kierował samochodem marki P. w momencie kolizji z samochodem marki S. kierowanym przez P. B.. Wskazać należy, że świadek złożył zeznania w związku z podejmowanymi przez siebie obowiązkami zawodowymi, jako osoba obca w stosunku do obwinionego, która nie miała interesu w obciążaniu obwinionego. Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez świadka bezpośrednio po odbyciu rozmowy telefonicznej z obwinionym.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi, obdarzył walorem wiarygodności ujawnione w toku rozprawy dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1-2); szkicu miejsca wypadku (k. 3); protokołu oględzin (k. 4); protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 5); szkicu sytuacyjnego (k. 27); notatki urzędowej (k. 38); danych z rejestru ukaranych za wykroczenia (k. 58 – 60); pisma (k. 102); informacji z Cepik (k. 125-129); pisma z Urzędu (...). W. (k. 133-134). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania autentyczności tych dokumentów oraz informacji w nich zawartych i jako takie stanowią pełnoprawną część zgromadzonego materiału dowodowego. Strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości, Sąd natomiast z urzędu nie znalazł podstaw dla odmówienia im wiarygodności i mocy dowodowej. Na podstawie informacji z Cepik (k. 128-129) oraz decyzji Prezydenta (...) W. z dnia 20 stycznia 2009 roku (k. 134) Sąd ustalił, że A. C. w dniu zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kategorii B z uwagi na ich cofnięcie.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również akta szkody komunikacyjnej zawarte na płycie CD (k. 108 i 106). Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione, w ramach ich kompetencji, ponadto podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Nie zachodzą zatem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność i stanowiły one przydatny dowód w niniejszej sprawie.

Sąd uznał również za wiarygodne nagranie z monitoringu miejskiego znajdujące się na płycie CD na k. 22. Na podstawie tego nagrania Sąd ustalił, że przedmiotowe zdarzenie nie zostało zarejestrowane przez kamery monitoringu.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. W razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1 przez osobę prowadzącą pojazd można orzec zakaz prowadzenia pojazdów (§ 3 art. 86 kw).

Zgodnie natomiast z treścią art. 94 § 1 kw, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny.

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsporne stwierdzenie, że A. C. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynów z art. 86 § 1 kw oraz z art. 94 § 1 kw. Poruszając się ul. (...) z dużą prędkością nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu w związku z wyprzedzaniem samochodu marki S. kierowanego przez P. B., przez co doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenia pojazdu marki S.. Tym samym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Ponadto obwiniony w dniu zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kategorii B z uwagi na cofnięcie tych uprawnień.

Obwiniony wypełnił w niniejszej sprawie także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest bowiem negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania A. C. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Podkreślić należy, że obwiniony jako osoba dorosła, która uzyskała uprawnienia do kierowania pojazdami, powinien znać i przestrzegać przepisy ruchu drogowego. Podkreślić także należy, iż obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z faktu cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami, a pomimo tego kierował samochodem po drodze publicznej w dniu 06 maja 2014 roku. Ponadto, w ocenie Sądu, obwiniony powinien przewidywać konsekwencje podejmowanych przez niego działań. Od obwinionego można było zatem wymagać zachowania zgodnego z prawem. W ocenie Sądu obwiniony popełnił czyn z art. 86 § 1 kw nieumyślnie, wskutek niezachowania szczególnej ostrożności, poprzez zbyt szybką jazdę. Natomiast czyn z art. 94 § 1 kw obwiniony popełnił, zdaniem Sądu, umyślnie. Doskonale zdawał sobie bowiem sprawę z faktu zatrzymania mu prawa jazdy wobec przekroczenia limitu 24 punktów oraz wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Art. 1 § 1 kw stanowi, że odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, że przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyny obwinionego godzą w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. A. C. kierując samochodem marki P. naruszył zasady przewidziane w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym nakazujące kierującemu zachowanie szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu (art. 22 ust. 1). Naruszenie wskazanych przepisów było na tyle znaczne, że w konsekwencji doprowadziło do zderzenia z innym pojazdem. Wskutek zderzenia powstała wymierna szkoda w postaci uszkodzeń w pojeździe pokrzywdzonego P. B., ponadto spowodowało to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i naraziło innych uczestników ruchu na konkretne niebezpieczeństwo. Ponadto obwiniony kierował samochodem pomimo cofnięcia mu uprawnień

do kierowania pojazdami, świadomie naruszając przepisy ustawy o kierujących pojazdami. Powyższe przesądza o znacznej społecznej szkodliwości czynów obwinionego.

W sytuacji, gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, że zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Wobec powyższego Sąd nie miał wątpliwości, że obwiniony A. C. ponosi odpowiedzialność za popełnienie wykroczeń z art. 86 § 1 kw oraz z art. 94 § 1 kw i skazał go za te czyny.

Sąd wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenia, na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. Mając na uwadze fakt uprzedniej wielokrotnej karalności obwinionego w zakresie wykroczeń drogowych (k. 58-60), zdaniem Sądu, kara grzywny w wysokości 1500 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy. Obwiniony naruszył istotną zasadę ruchu drogowego, która wymaga zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu manewru zmiany pasa ruchu, dodatkowo wykonując niebezpieczny manewr wyprzedzania z nadmierną prędkością. Obwiniony pomimo wielokrotnego ukarania mandatami karnymi ponownie wszedł w konflikt z prawem i naruszył zasady prawa o ruchu drogowym. Popełnione przez niego czyny nie mają zatem charakteru incydentalnego lecz wpisują się w obraz obwinionego jako osoby, która lekceważy przepisy i zasady ruchu drogowego. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby A. C. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał zasad ruchu drogowego. Zdaniem Sądu kara grzywny w niniejszej sprawie musiała być odpowiednio dolegliwa i taka funkcję spełnia orzeczona kara grzywny w wysokości 1500 zł. Kara ta spełni swoją funkcję represyjną w stosunku do obwinionego.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy należało orzec wobec obwinionego, na podstawie art. 86 § 3 kw, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 12 miesięcy. Orzekając o okresie zakazu Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt uprzedniej wielokrotnej karalności obwinionego za wykroczenia drogowe. Popełnione przez obwinionego czyny z art. 86 § 1 kw oraz z art. 94 § 1 kw nie miały zatem charakteru incydentalnego lecz wynikały z faktu nieprzestrzegania przez niego zasad ruchu drogowego. Z rejestru ukaranych za wykroczenia wynika jednoznacznie, że obwiniony lekceważy zasady i przepisy ruchu drogowego, w szczególności przekracza znacznie dopuszczalne prędkości. W ocenie Sądu obwiniony jako kierowca stwarza realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Należało zatem wyeliminować obwinionego z możliwości uczestniczenia w tym ruchu jako kierowca poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 12 miesięcy. Zdaniem Sądu tylko taki okres będzie odpowiedni dla dostatecznego uświadomienia obwinionemu naganności jego zachowania.

Na podstawie art. 29 § 3 kw Sąd nałożył na obwinionego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ustalono bowiem jednoznacznie, czy obwiniony dysponuje międzynarodowym prawem jazdy. Konieczne było zatem nałożenie takiego obowiązku.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 150 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych) i ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (20 złotych), których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.).